

I. felvonás
 Birodalmak háborúja

3. fejezet
 Véletlenül

A két fejjadász már egy perce az asztal mögött lapult. A támadó továbbra sem tett semmit, csak egy helyben állt és bőszen lövöldözött.

- Szaladj ki, addig elkapom! – vetette fel Kasumi.

- Hogyne, aztán szétlővi a seggemet! – visszhangozta haragosan a twi'lek. – Bocsi, de ebből vagy mindketten élve jutunk ki, vagy sehogy.

- És ha kirúglak innen? – fenyegette az egykori barátját Goran.

- Azt próbáld meg! – kezdett kijönni a sodrából Selene. – Annak örülj, hogy még nem cammogott ide, mert az biztos, hogy odadobnálak neki!

- Tényleg... – állt meg a vitában Kasumi. – Miért nem jött még ide?

- Hogy monddod? – vált kérdővé a twi'lek szép arca. – Mi az, hogy...

- Az én páncélom van rajta, gyakorlatilag sebezhetetlen. Simán beugorhatna közénk, hogy szanaszét verjen, de akár pozíciót is válthatna, hogy ne védjen minket az asztal, sőt... Már ezerféleképpen megölhetett volna minket!

- De akkor meg mire vár még? – esett le a dolog a twi'leknek is.

- Szeretem megismerni az áldozataimat, mielőtt megölöm őket! – kiabálta be rekedt hangon a támadójuk. – Ám így már nem lenne valami bölcös dolog, ha tovább húznám az egészset, szóval... – ekkor valami miatt megállt a szófosásban.

- Picsába! – kapott észbe Shmir. Amint kibújt a fedezék mögül, egy hődetonátort látott a férfi kezében. Éppen most hajította feléjük a fejjadász.

Selene egy pillanatra kerek szemekkel figyelte a pusztító robbanóeszköz repülését, aztán egy jól irányzott rúgással visszarepítette a feladónak. A szerkezet úgy volt állítva, hogy abban a pillanatban robbanjon fel, amikor a szinte sérthetetlen mandalori vértbe burkolt férfi mellkasához ért.

Egy erőteljes robbanás hangja, egy kétségbeesett ordítás és egy koppanás hallatszott az asztal mögül. A két fejjadász csak találgatni mert.

- Most... Ez most meghalt? – törte meg a síri csendet Selene.

- Hát... A páncél lehet, hogy elpusztíthatatlan, de azért fog rajta a fizika – kezdett bele a gondolatmenetébe Kasumi. – Már löktek benne engem is a falhoz, szép kis belső sérüléseket szenvedtem. Elképzelhetőnek tartom, hogyha a töltet a megfelelő helyen és a megfelelő időben robbant, és az a fal is kellő távolságra volt, akkor... – Ekkor megállt, mert észrevette, hogy Selene már rég nincs a felborult asztal mögött.

Kínézett, és látta, amint a twi'lek a támadó felett áll és egy jókorát belerúgott a holtnak tűnő testébe. A férfi felhörgött, innen lehetett tudni, hogy még él.

Nemsokára Goran is odament. Selene éppen most szedte le a sisakot a manuszról, akinek (mint az láthatóvá vált) szinte a felismerhetetlenségig összezúzódtott az arca. Minden esetre, a kék szeme és a félig-meddig hosszúra hagyott, barna haja azért a csajok szemébe ötlöhetett – nem mintha érdekelte volna őket.

- Kegyele... Kegyelem! Ke... Kegye...

- Fogd már be! – rivallt rá unottan Selene. Hamar az életéért könyörgő férfi fejéhez emelte a fegyverét, aztán szemrebbenés nélkül meghúzta a ravaszt.

- Most miért ölted meg? – forgatta a szemét Kasumi.

- Mert ő volt a célpontom? Mert megakart ölni minket? Vagy azért, mert utálok az ilyen mocskokat? – kezdte sorolni az okokat Selene.

- De azért kínozhattuk volna egy kicsit... Tudod, hogy elmondja, ki küldte és miért vagyok olyan fontos neki, vagy azt, mégis miként került hozzá a páncélom...

- Jaj, ugyan már, téged mindenki meg akar ölni – rántott vállat a nő.

- Rólad meg mindenki a fogával akarja letépni a bugyit...

- Ne kezd már megint! – rivallt rá Selene. – Kényszerítettek, ezt te is tudod!

- Jó, oké, igazad van – sóhajtott egyet Kasumi. Az már csak természetes, hogy ő soha, semmilyen körülmények között sem mondana ilyet, ám biztosan meg volt vele a célja. Mindenesetre, Selene (ha hajsza híján is, de) bevette a trükköt.

- Na, végre egy kis empátia – sóhajtott fel megkönnyebbülten a twi'lek. Mivel éppen most fedezett fel valami értékeset a férfi nyakában, ezért lehajolt, hogy minél hamarabb a kezére keríthesse. Legszívesebben még a páncélt is magának követelte volna, ám tudta, hogy Kasumi soha az életben nem mondana le róla.

Miközben az aranylánc leszedésén fáradozott, már megint hatalmába kerítette az az ismerős érzés... Amikor hátba akarják támadni. Ő kifejezetten az a fajta volt, akit nem érdekelt, ha bolondnak nézik, elhajolt és kész – inkább néhánykínos pillanat, mint az élete. S csakugyan... Amint jobbra hajolt, Kasumi sugárvetőjét pillantotta meg ott, ahol a feje lett volna, ha mozdulatlan marad. Szó nélkül leütötte volna...

Természetesen Goran máris belé akart rúgni egyet.

Selene ezúttal sem hagyta magát. Elkapta a nő lábát, aztán úgy megborította, hogy még a sugárvetőjét sem bírta célra emelni. Amikor Kasumi ráébredt, hogy ismételen padlót fogott, Selene kirúgta a kezéből a fegyvert, majd fejbe rúgta... volna, ha Goran nem ugrik fel az azt megelőző pillanatban. Kasumi hátrált egy kicsit, miközben Selene magabiztosan fegyvert ragadott a kezébe.

- Dobd el azt a stukkert, szivi! – szólt rá a twi'lekre.

- Miért tenném? – szegezte rá a sugárvető rideg csövét Selene. – Fejvadászok vagyunk, itt mindig a szerencse dönt, nem a harctudás.

- Minden lotyó ezt mondja, aki nem tud verekedni – hergelte őt Kasumi.

- Szép próbálkozás, áruló! Igen, most te szegted meg a szabályokat! – mondta a twi'lek. Esze ágában sem volt letenni a fegyvert.

- Vagy te ölsz meg engem, vagy én téged. Ez már csak így megy, ha az egyikünk elárulja a másikat. Te megtetted. Nem volt választásom! – mondta Kasumi.

- Épp most küzdöttünk le közösen egy száz kilós palit! Akár meg is bocsájthattunk volna egymásnak... De nem, neked muszáj volt feltépni a régi sebeket! – jelentette ki fennhangon Selene.

- Régi? Két hét alig telt el azóta, kezdőkém! – folytatta a vitatkozást Kasumi.

- Elég! – ordította a nő. – Most nálam van a sugárvető, öreglány – gúnyolta a kora miatt Kasumit. – Fordulj meg, tedd tarkóra a kezéd!

Nem hiszem el, hogy ezt én tanítottam neki – gondolta magában Goran.

Mivel nem látott más megoldást, tarkóra tette a kezét, és megvárta, amíg mögé ért Selene. Tisztán halotta, amikor a twi'lek előszedte a csuklójára szánt karperecet – immár tudta, hogy elérkezett az idő. Kasumi hirtelen megperdült, aztán akkora pofont vágott le az ellenfelének, hogy majdnem a fogsorát is megritkította vele.

Shmir megszedült egy pillanatra, ez épp elég idő volt Gorannak arra, hogy kiverje a kezéből a sugárvetőt. A fegyver a kintin másik végébe került, és a másik sem volt sokkal közelebb – tehát már csak a twi'lek tartalékfegyvere játszott.

Hamar egyértelművé vált Kasumi célja: ne tudjon a csípőjéhez nyúlni az ellenfele (ott pihen a kérdéses sugárpisztoly). Ennek az a legegyszerűbb módja, ha gyorsan felgáncsolja az ellenfelét, ami sikerült is volna... ha Selene nem kínálja meg az öklével. Két héttel az arca helyrerakása után is piszkosul fáj neki az ilyen.

- Óh, nyugi, én fair leszek! – vágott le neki még egyet Selene. Kasumi fél méterrel hátrébb került az ütésnek köszönhetően. Meglehet, hogy a twi'lek eddig nem akart kockázatos test-test elleni küzdelembe menni... De ki ne akarná szétverni Kasumi fejét? Hamar el is dobta a tartalékfegyvert, nehogy útban legyen.

Goran addig összeszedte a megmaradt lélekjelenlétét.

- A retek anyádat ütögesd, te kis féreg! – ordította toroka szakadtából Kasumi, majd nekirohant az ellenfelének. Egy gyors pofon után már eléggé ki tudta lendíteni az egyensúlyából Selenet, hogy földre lökhesse a testével.

Az ellenségekké vált barátok a földön birkóztak egy darabig... Egészen addig, amíg Kasumi nem szedte elő az egyik tikos kését. Azonnal a twi'lek nyakát támadta vele, Selene megragadta a csuklóját és minden erejével azon volt, hogy ne vágassa el a torkát. Ezzel elérkezett az a pillanat, amikor a páros minden erejével azon volt, hogy megölje egymást. Mivel Kasumi volt fölül, ezért neki már a saját testsúlya is döntő előnyt biztosított. Selene azonban nem adta fel, sakálként küzdött az életéért.

A veszedelmes erőpróbát egy sugárvető eldördülése törte félbe.

Mivel egyiküket sem találták el, és azt akarták, hogy ez így is maradjon, mindketten a hang forrása felé néztek. Hat darab domíniumi klón állt előttük – az egyikük lőtt egyet a plafonra, hogy véget vessen a tiltott erőszaknak.

- Fel a kezekkel hölgyeim! – dörmögte a maga mély hangján a férfi. – Maguk megszegették meg a Domínium törvényeit...

Minden ember életében van egy nagy nap, ami egyszer és mindenkorra eldönti az életét. Ezeknek az eseményeknek az a közös tulajdonsága, hogy csak utólag derül ki, milyen jelentősek is voltak valójában. Nekem mindig is a Geonózis volt a különleges alkalmam, alighanem azért, mert... Majd azt megtudjátok a végén.

Szóval éppen kitört a Klónháború és engem éppen odarendeltek csatározni. Fiatal voltam még, alig lehettem huszonnyolc éves. Ez sok esetben már inkább soknak tűnik, mint kevésnek, de nem tudom... Én mindig is öreg voltam, legalábbis főként csak idős emberként találkozhattatok velem. Ám elég is volt a felesleges rizsázásból, nézzük, mi történt velem ezen a fekete betűs napon!

Amíg a legtöbb köztársasági a droid főerők ellen küzdött, nekünk az volt a feladatunk, hogy egy kisebb, a csata fővonalától Keletre található gócpontot takarítsunk el az útból. Azt mondták, hogy az erőmegoszlás három az öthöz a droidok javára, amit akkor mi szokatlanul soknak gondoltunk (ugye, ez még csak az eleje volt a háborúnak, nem tudunk, milyen rengeteg droid van a szepiknél).

Egészen taktikus ötletnek tűnt, hogy szétváljunk és három irányból rontsunk rájuk – ezzel minimalizálva a veszteségeinket. A terv szerint Akane és Daxini jobbról, én balról, Sohta mester pedig balról fog egyidejűleg rájuk rontani, a köztünk egyenlően elosztott erők mellett... Már itt sejthettem volna, hogy baj lesz.

- Közeledünk! – kiáltotta valamerre Scoth, a klónregimentemnek a távollétben megbízott parancsnoka. Mivel én a jobb szélső AT-TE tetején gubbasztottam, tökéletesen halottam, amit mondott. Az Erő segítségével már láttam azt a rengeteg mechanikus izét a távolból. Rohamdroidoktól kezdve szuperdroidokon és droidikákon át, azoktól a fura négy lábú gömbös lépegetőig minden volt ott, amit csak egy komoly ellenséges erőtlől elvárhatna az ember.

Már most tudtam, hogy legalább kétszer annyian vannak, mint mondták.

- Ennyi sok lesz nekünk, uram – nézett bele a távcsövébe Scoth.

- Majd jól besegítenek a többiek – vágtam rá céltudatosan és harcra készen. – Sőt, talán majd kapunk egy kis légi támogatást is – vettem fel egy újabb hiú reményt.

Időközben egyre közelebb és közelebb kerültünk az ellenséghez.

- Akane, Mrya, hol a kriffben vagytok? – kérdeztem az Erőn át illedelmesen.
- Rajtunk ütöttek, bajban vagyunk! – felelte a kedvenc zöld szemű twi'lekem. – Most lötték le az utolsó lépegetőt... Nem tudunk segíteni!
- Megyünk, csak... – kezdett magyarázkodni Myra. Még az Erőn át is érezni lehetett, hogy össze-vissza kérdezteti az embereitől, mégis merre vannak. – Ott leszünk!
- Ott lesznek – gondoltam magamban. Hogy mekkora hülye voltam...

Ahogy egyre inkább a szepik tárt karjaiba vetettük magunkat, Scoth többször is megkérdezte, hogy ne forduljunk-e vissza, ha már nyomát sem lehet látni a többi erőnknek. Én természetesen bíztam a mesteremben – ki ne tette volna a helyemben? – és folytattam az előrenyomulást. De azért a klón lelkére kötöttem, hogy próbáljon keríteni valahonnan néhány LAAT/i-t, mivel nem akartam túl sok embert veszteni.

Jedi fejemmel olyan vak voltam, hogy még az utolsó pillanatban sem voltam képes belátni: a mesterem nem segít. Már tüzet nyitottak ránk, amikor meghonolt bennem a kétely legapróbb szikrája is, és így már túl késő volt elmenni. Csalódottam a kezembe vettem minkét fénykardom, majd aktiváltam őket. Ne féltem sem a haláltól, se a vereségtől, amikor felgyúlt a két lila penge, úgy voltam vele, hogy majdcsak lekaszáljuk őket valahogy... – amúgy a sárga kardomból úgy lett lila, hogy amikor tönkrement, a kristály is torpára ment benne, ezért csak úgy lehetett megjavítani, ha szerzek mellé egy lilát is. A másik meg... Hát az csak úgy sportból került hozzám.

Mire ezt végiggondoltam magamban, már oda is pörkölt nekünk az egyik OG-9-es. A vörös lézer telibe kapta azt az AT-TE-t, amin a szerény személyen felment, hogy jobban belássa a harcteret. A jármű hatalmasat rázkódott, roppant lángok kezdtek kicsapni az elejéből... Én úgy lerepültem róla, mint muslica a puszkagolyóról.

A következő pillanatban bár a barna, vörös és vöröses-barna színekkel átítatott talajon voltam. Ökölbe szorítottam a kezem, majd hamar felpattantam a porból. Mint kiderült, tökéletesen időzítettem ahhoz, hogy lássam, amint néhány IG-227-es harcjármű egy rakás lilás lánggal égő rakétát ereszt ránk. Sokuk mellé ment, csak igazán kevés csapódott be, ámde azok rettenetes pusztítást vittek véghez. A korábban még csak megsérült AT-TE-m azonnal felrobbant az egyik becsapódás nyomán, majd a mellette lévő és az amellettt lévő is hasonló sorsra jutott. Így már csak egy maradt... Ám azt is hamar lerendezték a tankjaik.

Eljött az idő a visszavonulásra – ismertem fel az alkalmat. A gond csak az, hogy már nem volt lehetőségünk elmenni. A droidok úgy közénk özönlöttek, mint sivatagban a homokszemek. Hamar vörösesen és kékesen izzó lézernyalábok repkedtek mindenfelé, és már az elesett klónok kiáltásaiból is tudni lehetett, hogy a harc hamarosan véget ér. Én lehettem volna a nagy Reegar mester, a hatalmas jedi, akire mindenki csak felnézne... Erre azzal a tudattal kellett szembesülnöm, hogy itt és most fog elérni a végzetem. Mint mondhatnék... Hát álltam elébe!

- Itt egy jedi! – csak eddig jutott az ostoba rohamdroidja. Greg Reegar úgy kettészelte a testét, mintha csak egy bádogdoboz lenne, bár igaz... Soha nem is volt több annál. Persze egy droid sosincs egyedül...

Söt százak voltak mellette a kegyetlen harc hevében.

- Lelőni! Lelőni! – sorra ezt visszhangozták, én meg csak vagdostam őket.

Erre a kis időre úgy tűnt, hogy hozom azt a mennyiséget, ami elhullik az embereim közül, így akár még ki is tarthatunk egy ideig. Csakhát szépen lassan elfogytak a B1-es droidok, és jöttek a nagyobb, szürke fémszerkezetek. Ezeknek a lövéseit már sokkal nehezebb volt hárítani, szégyellem bevallani, de még én is jól megizzadtam velük.

A következő pillanatokban mind hátrébb és hátrébb kényszerültem, miközben a bajtársaim hősiezen fedeztek. Nem hittem a fülemnek, amikor meghallottam az LAAT/i-k utánozhatatlan

hangját. Felnéztem hát, és láttam, amint két gép egyenesen az ellenség torkára repült. A nagy meglepődésemben már egy pillanatra el is hittem, hogy ezek szépen elintézik őket, és mi megmaradunk... Ez a hamis hit egészen addig tartott, amíg az egyik szepi AAT tank „véletlenül” telibe kapta az elől repülő gép szárnyát. Az természetesen egy tüzes ronccsá vált... És aztán a másik LAAT/i-nek sikerült belemanővereznie magát. Miután mindkét gép megsemmisült és tüzes fémdarabok formájában közénk hullt (hova máshova?), még inkább elhagyott a szerencsém. Az egyik szuperdroidot hősieesen lelőtte az egyik klón, ami önmagában még nem lett volna túl rossz dolog. Viszont az a gépszörny olyan szépen esett darabokra, hogy az egyik egyenesen a képembe repült – mentségemül szólva, én éppen másik tizenkét droid lövéseivel voltam elfoglalva.

Ekkor minden elsötétedett... Alighanem elveszthettem az eszméletemet.

Fogalmam sincs, meddig feküdhettem ott. Csupán azt tudom, hogy sem Sohta mester, sem Akane nem sietett a segítségemre – sőt igazából senki sem a Köztársaság soraiból. Az embereim meghaltak, és engem is bizonyára halottnak hittek... De én nagyon is eleven maradtam, ugyanis rám talált valaki.

Amikor magamhoz tértem, már a falakból is látni lehetett, hogy ez nem a Geonózis. Akkor fogalmam sem volt róla, hogy ez mégis miként, meg hogyan lehetséges, ám utólag azt mondanám: a szepik magukkal vittek, amikor viharos gyorsasággal elvonultak a bolygóról. Ki tudja, akár elfogási parancsuk is lehetett a bajba jutott jediket illetően. De ezt már sosem fogom megtudni.

- Reegar mester, csodálom, hogy már magához tért – torpant meg előttem egy roppant mértékben ronda, szakállas, ősz hajú férfi.

- Én még csak lovag vagyok, te ekcémás vukiürülékszopogató – vágtam hozzá nem éppen a legjobb kedvemben. Érdekes módon csak utólag vettem észre, hogy kívül állok szemben – és azt is csak most vettem észre, hogy ilyen kék lebegtetőizébe lettem rakva, amiben az egyik végtagomat sem tudtam mozgatni, meg úgy értelmetlenül forogtam erre-arra. – Dooku gróf... Maga halott.

- Halott? Ugyan, azért ennyire nem kell eltúlozni – mondta ő.

- Akkor még nem kóstitolta a fénykardomat! – feleltem haragosan.

- Majd meglátjuk – dűnnyögte semmi mondóan. – Tudja, Reegar, maga egy különleges ember. Nekem általában céljaim vannak a különleges entitásokkal, amelyek a kezem ügyébe kerülnek. Ön például kitűnő tanítvány lenne.

- Hogyne, mintha abból már nem lenne vagy ezer! – nevettem el magam gúnyosan.

- Annyi van belőlük, amennyit csak szükségesnek érzek.

- Engem hiába érez szükségesnek – feleltem amolyan törhetetlen Jedi stílusban.

- Dehogynem – nevetett fel Dooku. – Megértem, hogy most nem lát valami sok lehetőséget a csatlakozásra, de megvannak rá a magam módszerei, hogy kiszélesítsem a látókörét. Teljes egy napba, egy hétbe, vagy akár hónapokba, ön előbb vagy utóbb, de esedezni fog az általam felajánlott pozícióért.

Ekkor egy pillanatnyi csend következett.

- Miért én? – húztam elő valami egyedit, ami mégis sablonos lett.

- A mesterem szerint maga több, mint tökéletes rá, én már nem kérdeztem többet.

- A fejtánc? – kérdeztem automatikusan. Sohta Mindig is azt mondta, hogyha nem vigyázok, akkor a bosszúvágyam a Sötét Oldalra fog vezetni, Dookun pedig látni lehetett, hogy már egy Sötét mestert szolgál. Csak ezért lehettem célpontja a Sith-nek.

- Fejtánc? – vont a össze a szemöldökét a gróf.

- Igen, a fejevadász. Megölte a szüleimet, amikor még kicsi voltam, én megesküdtem rá, hogy bosszút fogok állni. Már megtettem. Amikor eljött az idő, semmi más nem érdekelt, csak az, hogy végezzek vele. Élveztem, újra és újra megtenném, ami gyilkossá tett engem. A többiek még nem tudják.

- Ah, már értem – bólintott egyet nagyravágyóan Dooku. – Ezért választotta magát a mentorom. Önben már megvannak a Sötét Oldal magvai.

- Azért nem lesz olyan egyszerű átállítani...

- Miért, mit tud ön a Sötét Oldalról, Reegar lovag? – kezdett bele a gyözködésbe Dooku. – A jedik csak rosszat mondanak róla, pedig valójában egy csodálatos ösvény! Én magam is féltém, hezitáltam, amikor először ráléptem. De a bosszú, a gyilkolás vágya és az élvezete... Ez mind-mind a Sötét Oldal gyümölcse. Akárcsak a hatalom, az erő és az eltökéltség! Elpusztíthatatlanná teszem magát, Reegar, ha óhajtja. Gondoljon bele a lehetőségekbe!

- Nem szeretek gondolkodni. Még a végén kihullik a hajam... – mondtam dacosan. Azért engem nem lehet ilyen könnyen a másik táborba csalni.

- Rendben. Legyen hát a nehezebb út...

- Hé, nem akarsz fölkelni? – ébresztette fel Rya Venn hősünket.

- Mé? Mi van már megint? – kérdezte az öreg zavartan.

- Kész a reggeli – felelte a nő. – Ha már képes voltál rávenni, hogy megcsináljam, akkor kötelességem gondoskodni róla, hogy addig edd meg, amíg még meleg.

- Mikróról nem hallottál még? – kászálódott ki az ágyából Sigil.

- Az nem az igazi – ingatta a fejét (feltételezhetően). – De most már gyere, úgyis fent vagy! – hívogatta az egykoron esküdt ellenségét.

A sith nem túl jó kedvvel, de azért becammogott a konyhába. Rya valami kis, fasiszterű gombócokat gondolt reggelinek, amit valami barna kenyérrel díszített. Kedvesen odanyújtott egy tányért az öregnek, aztán magának is szedett.

- Ez? Ez a reggeli? – nézett le a gombóckákra a sith. – Mi vagyok én, valami ebihal?!
- Szerintem finom – mondta szelíden, aztán nem foglalkozott vele többet.

Lehet, az öreg megmentette az életét, de a szélsőségesen bunkó jelleme attól még nem változott meg. Rya csak úgy tudja garantálni, hogy több nem esnek egymás torkának, ha félreteszi az egóját és alázas lesz az öreggel szemben.

- Egye fene – kezdett enni végül Sigil. – Utoljára csináltál ilyet – mondta az első falatot követően. Mint azt a twi'lek elhatározta magában: nem szólt semmit.

Egy kis ideig csak ültek és falatoztak, aztán muszáj volt megszólalnia a twi'leknek.

- És mi van a nagy küldetéssel? – terelte el a témát, hogy elszálljon a feszültség.

- Mi lenne? – rántott vállat Sigil. – Még mindig az Ukio felé tartunk. Már elfoglalták egy ideje, az elhelyezkedése miatt távol esik a fronttól. Ideális hely egy másik kutatóbázis létrehozásához. Ha van hely, ahol meg tudjuk találni Annt, akkor az lesz az... Már ha annál a feltételezésnél maradunk, hogy ő is ennek az Erőkísérletezésnek a része. Ám én már napok óta ezt hajtogatom... Minek is?

- Nem tudom, olyan fura érzés lesz úrrá rajtam, ahányszor meghallom az Ukio nevet – felelte félig-meddig őszintén Rya. – Talán tényleg ott lenne, Annie?

- Remélem, mert akkor érezni fogjuk a jelenlétét. Tehát, ha ott van, akkor hamar meg fogjuk találni azt a bázist, annyi szent!

- Meg egy rakás domíniumi klónt is, akik szitává akarnak lyuggatni minket.

- Próbálják csak meg...

- Te utolsó kis retkes szatyor... Minden miattad van! – vágta hozzá Selene a kedvenc festett hajú, végtelenül hiú (ám emiatt páratlan kinézetű) fejjavadászunkhoz.

- Csituljál má'! – csattant fel a nő idegesen.

A két ór csak röhögött az energiacella kijárata előtt ácsorogva.

Tudni illik, a lánybunyókat minden férfi ember szereti, és ezt a két díszpintyet pont ebből az okból hozták ide. Éppen ezért az örök úgy döntöttek, hogy egy cellába rakják őket, hátha ismét előtérbe kerülnek az ellentéteik, és ezáltal lesz egy kis szórakozásuk, mielőtt át kell adniuk őket az úrnő embereinek. (A közelben van egy kísérleti létesítmény, ahová muszáj átküldeniük valamennyi foglyukat. Így az ottaniak sosem fogynak ki az alanyokból, nekik meg kevesebb a papírmunka.)

Kasumi egyszer csak odasétált a barátjából lett ellenségéhez, majd átölelte őt.

- Mi a... Bocsi, de nem vagyunk ennyire „közel” – próbálta valahogy eltessékelni magától, megütni az örök miatt nem ütötte meg. *Hogyne, majd őket fogom szórakoztatni...* – gondolta magában, amikor Kasumi sugdolózni kezdett a fülébe.

- Ne csinálj semmi hülyeséget, az örök azt akarják, hogy bunyózzunk – mondta úgy, hogy a twi'leken kívül az égadta világon senki se hallja, amit mond.

- Tudom. Szerinted miért élsz még? – kérdezte vissza alig hallhatóan.

Bár a korábbi bunyók eredményeit nézve, ez talán egy kicsit túlzásnak hatott. A klónok egyébként nem hagyták volna, hogy megöljék egymást, erre pedig képtelenek lettek volna az örök reakcióidején kívül. A múltkori után sem lett túl sok szemmel látható eredmény. Kasumi enyhén megduzzadt orcáján és Selene varas ajkán kívül semmi komoly sem történt. Igaz, a twi'lek még mindig úgy érezte, mintha vérezne – oda is kapott néha.

- Akkor azért se üss meg azért, amit most mondok – folytatta Goran. – Utállak, ha lehetne, itt helyben kitörném a nyakadat, de... Elég szorult helyzetben vagyunk. Már a Birodalom sem szereti a foglyokat, ezek meg még rosszabbak...

- Vettem: ki kell jutnunk innen – helyeselt Shmir.

- Ez egyedül nem fog menni – vetette fel a fejjavadász. – Össze kell fognunk.

- Jó, jó, azt értem. Az ellen a pali ellen is egyesíteni tudtuk a szakértelmünket, nem?

- Nem úgy értettem. Tartósan kell együtt működnünk – folytatta Kasumi.

- Úgy érted... – súgta a fülébe bizonytalanul Selene.

- Bármennyire is nehéz, de meg kell bocsájtanunk egymásnak. Ez egy elég jól őrzött börtön, még úgy is kemény dió lesz kiverekedni magunkat innen, ha az életünkkel bízunk egymásban – fejtette ki a dolgot a fejjavadász.

- Nekem nyolc. Ne feledd, hogy a múltkor is te akartál leütni! – érvelt a twi'lek.

- Jó, oké, abból már nem lesz több – sóhajtott leheletnyi halkán Goran. – Ha kényszerből is, de most már ismét barátok vagyunk. Innentől kezdve feltétel nélkül bízunk a másokban, megértted? – vált egy picit hangosabbá Kasumi szelíd hangja.

- Persze. Én amúgy is ki akartam békülni veled valahogy – helyeselt Shmir.

- Helyes – bólintott az idősebbik fejjavadász. – De ajánlom, hogy élve jussak ki innen!

- Ha én is, akkor te is – folytatta a dolgot a twi'lek. – De elfelejtettél valamit: hogy fogunk kijutni a cellából? Tudod, mielőtt halálra ítélnék minket pofozkodásért...

- Esetleg megpróbálhatnánk... – kezdett felvetni valami Goran.

- Nyugi, nekem már van ötletem – szakította őt félbe Selene.

A nő hamar elengedte Kasumit, aztán közelebb sétált a cella kék pajzsához. Eleinte az örök rá sem hederítettek, aztán még inkább nem foglakoztak vele.

- Hé, fiúk! – kezdte hangosan Shmir. – Az az igazság, hogy mi elég sok időt töltöttünk el abban a bizonyos, perverz férfiak szórakoztatására szánt iparágban, és elég magányosak

vagyunk idebent... – hazudott szemrebbenés nélkül. Egész őszintének tűnt. – Szóval, csak azt szeretném tudni... Nem akartok szexelni velünk?

- Nem – vágta rá szúrós hangon az egyik.

Ezzel véget is ért volna a nagy szabaduló akció, ha nincs ott egy másik klón is.

- De most, hogy mondod – vakarta a sisakját az előbb tiltakozni merő őrs társa. – Nekünk klónoknak nem igazán van lehetőségünk párosodni... Sőt, kit álltatok... Ebből a szempontból kész tragédia az éltünk! Szóval, most, hogy mondod...

- Ne kezd már megint, Krip! Majd baszol, ha baszol... Ez az élet!

- Te meg mit ellenkezel, Hex?! – kezdte felemelni a hangját Krip. – Két nő végre valahára le akarna feküdni velünk, erre te rávágod, hogy nem?! Ilyen a világon nincs...

- Azt ha így akarnak megszökni? Gondolkozz már!

- Klónok vagyunk, nem mernek ellenünk tenni – álltatta magát Krip. – Különben is, ez itt a Sith Domínium, nem a flancos Galaktikus Birodalom! Darth Arina nem a fegyelem megszállottja. Senki sem fog kivágni minket a seregből csak azért, mert lefeküdtünk két rabbal! Holnap átveszik őket a laborosok, azt úgyse hallunk felőlük többet. Szóval, ja, itt a tökéletes lehetőség; én bemegyek!

Azzal a klón neki is látott a cella deaktiválásának.

Selene és Kasumi egy pillanatra elgondolkodott azon, hogy mégis mit akarnának velük azok a laborosok, aztán eszükbe jutott, hogy jobban járnak, ha még azelőtt kerekelt oldanak, hogy megtudnák. Miután Krip kikapcsolta a cella pajzsát, hamar eljött a tökéletes alkalom. Selene volt hozzá a legközelebb. Ő megvárta, amíg a klón leteszi a fegyverét, leveti magáról a sisakját és kecsesen átkarolja őt.

- Gyere a papához! – mondta a twi'leknek fölényesen.

Selene kézzel-lábbal jelzett a társának, hogy menjen oda Hexhez.

Goran legszívesebben megvárta volna, amíg Shmir kénytelen lesz megcsókolni a klónt (hogy fenntartsa a figyelemelterelést), de félt, hogy ő is erre a sorsra fog jutni. Ennek fényében gyorsan odament a másik klónhoz, kirúgta a kezéből a fegyverét, majd akkorát levágott neki, hogy még a sisakja sem védte meg őt az ájulástól.

A mámorító csók előtt Krip halott valamit (ugye a társa lealázását), megfordult, aztán Selene egy szempillantás alatt kényszerálomba küldte – az öklével.

Miután sikerült elintézniük mindkét óriást, felvették a földről a fegyvereiket és megindultak a szabadságuk felé. Persze kamerák mindenhol vannak, a páros hamar állig felfegyverzett klónok egész sorával találta szemben magát.

- Eljött a Karácsony! – nevetett fel Selene, majd közéjük lőtt.

Két klónt is elintézt az E-11-esével, amikor Kasumi is akcióba lendült. Hatan álltak előttük a folyosón, ő pedig volt olyan szemfüles, hogy kölcsönvegye Hextől a kedvenc repeszgránátját. Az ellenség közé dobta, majd árgus szemekkel figyelte a showt.

A robbanás mind a hat domíniumi klónt elintézte.

- Gyerünk! – vezényelte Goran. Igen, ismét ő lett a főnök...

Természetesen egy ilyen helyről két szökevény csak egy valóságos Isteni csoda mellett tud kijutni... Kivéve, ha útközben nem tévednek be egy fegyverraktárba, ahol találnak egy csomó robbanótöltetet, és nem sokkal mellette nem találnak egy térképet, amelyen egyértelműen látszik, hogy ötven méterrel arrébb van egy falrész, amit ha kirobbantanak, akkor máris szabadok lesznek. Utána már nem lenne más dolguk, mint leszánkázni a létesítmény 30°-os lejtőt képező oldalán, és máris elérnének oda, ahol a külső őrség a motoros szánokat szokta tárolni.

Tehát már csak át kellene verekedniük magukat az ellenségén.

Mindez nem volt túl komplikált, sőt igazán nem ment nehezen. A páros hamar keresztülvágta magát a kétségbeesetten a megállításukra törekedő klónokon, és elért oda, ahová el kell helyezni a tölteteket. Az első komolyabb probléma a lerakásukkor jelentkezett, ugyanis Kasumi háta mögé osont az egyik klón. Selene lelőtte, a fejeadás pedig csak lesett, mert nem értette, hogy a twi'lek miért mentette volna meg az életét... Ezen egészen a robbantásig tűnődött.

Ahogy a töltetek szétvetették a vastag duracélfalat, a kedvenc fejeadásaink kirohantak az épület oldalára és seggel leszánkáztak az oldalán. Volt, aki utánuk lőtt ugyan, de nem lehetett egy nagy mesterlövész – mert hát mind a két csaj épes és egészségesen ért le. Amint ez megtörtént, ahhoz a járművek felé vették az irányt.

Csak két ór volt ott, egy pillanat alatt végeztek velük.

- Ez azért könnyen ment – sóhajtott fel Selene, amint az utolsó domíniumi klón is holtan rogyott a talajra. Ekkor ismét érezni kezdte azt a bizonyos érzést...

Kasumi habozás nélkül felé tartotta a sugárvetőjét, aztán meghúzta a ravaszt. A vörösen izzó lézernyaláb olyan közel húzott el a twi'lek válla felett, hogy majdnem lángra kapott a ruhája. Selene tudta, hogy Goran sosem téveszt. Amint egy hangos koppanást halott a talajon, hátra nézett, és egy harmadik birodalmi holttestét pillanthatta meg. Most ő volt az, aki nem hitte el, hogy megmentette a társa.

- Szóra sem érdemes – szakította félbe a döbbenetét Kasumi.

- Oké, húzzunk innen, mielőtt még többen jönnek – rántott vállat a nő, aztán gyorsan felül az egyik szánra. Goran is méltán követte a példáját.

Persze azért a twi'lek nem tudta nem előhozni a témát.

- Akkor ezután is barátok maradunk? – kérdezte bizonytalanul.

- Bocsi, túl sok ellenségem van ahhoz, hogy kihagyjam ezt a lehetőséget. Társak – vetette fel a húsz perce még igen abszurdnak tűnő ötletet.

- Társak – helyeselt Selene is.

A váratlan újraegyesülés után hamar megindultak a legközelebbi űrkikötő felé.

A börtönlétesítmény körül még kopár, füves táj hamar egy fában bővelkedő erdőségbe csapott, amelyen csak egy vastagabb földút vezetett át. Egyedül csak a holografikus táblákból lehetett tudni, hogy tényleg Dorama városa felé tartanak – ahonnan már (egy hajó eltulajdonítása után) simán el tudják hagyni a bolygót.

Persze az életben semmi sem ilyen egyszerű.

Ahogy az már várható volt, útközben eléjük keveredett egy sikló, amelyen két roppant ismerős alak utazott. A csajkommandóban megfagyott a vér egy pillanatra, aztán érezték, hogy jobban járnak, ha lelassítanak – a másik gép éppen akkor húzott el mellettük. A vezetője hamar megfordult, visszament a két siklóhoz, aztán megállt mellettük. A négy nem túl barátságos személy nem igazán tudott mit mondani.

- Sigil... Micsoda meglepetés! – tettetett egy kis örömet Selene. – És Rya...

- Nocsak-nocsak, ti meg hogy kerültetek ide? – dűnnyögte az öreg.

- Ez egy elég hosszú történet... – forgatta a szemét Kasumi.

- Ugyan, annak csillagászati esélye van, hogy teljesen véletlenül pont itt és pont most fussunk egymásba! – szögezte le a nyilvánvalót Rya. – Szóval?

- Pedig így volt – erősködött Goran. – Mi csak pont erre jártunk... Véletlenül...